

стои неподвижна и дълго разглежда слона и малкото същество, което се шурия на слабитѣ си крачка около дебелитѣ нозе на слона.

— Ето ни, пакъ се срѣщаме . . . — засъска тя. — Не бива и да се пита какво правишъ . . . Ти си изгубилъ всѣки срамъ, гаденъ изродъ. Ти залъгвашъ детето на ония, които тѣ владѣятъ, които съ хитрина те уловиха и те накараха да работишъ. А помнишъ ли, кога ми говорѣше, че никога нѣма да позволишъ да те уловятъ, никога нѣма да имъ отдадешъ своитѣ сили?! За какво ти послужиха тѣ?

Слонътъ тихо стои и мълкомъ я гледа. Очитѣ на змията туку изеднажъ паднаха отново върху детето.

— И ако тебе ти не стигатъ сили да стъпчешъ тоя жалъкъ червей, то азъ ще го унищожа, защото мразя хората! — каза злобно тя и запълзя къмъ играещето си дете.

Но слонътъ я следѣше и видѣ всичко. Той бързо улови съ здравия си гъвкѣкъ хоботъ детето, дигна го на въздуха и изтежко сложи върху змията своя тежкѣкъ огроменъ кракъ. И следъ мигъ тя лежеше мъртва. Тогава той я запъртали съ нога на страна и прадпазливо сложи на земята момчето. Очитѣ му свѣткаха отъ гордостъ и радостъ: сега нему тѣй дойдоха на сгода неговитѣ могъщи нозе, неговия силенъ хоботъ и малкитѣ му некрасиви внимателни очи.

Какво би казала сега тя за неговитѣ сили? Но тя бѣ мъртва, и той се радваше, че я смаза.

Прев. *Ив. П. Кеповъ.*

